

Издаван Недјељом.

Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на по год
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
годину 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЉИЖЕВНОСТ.

Прислања плаћа се у
црноризским новчићима, а по-
штом одмах поштом (с. 1).
Прислања на Цетиње, а
плаћа се у црноризским
новчићима на пошту у Београду.
Доплату плаћа се у црнориз-
ским новчићима на пошту у Београду.

За огласе плаћа се по
реду и по мјесту. За огласе плаћа
се и на дужи вријеме.

ЦЕТИЊЕ, 16. Марта.

Прохујале су лијепе светковине, којима је наша Пријестоница прославила дан доласка Њиховијех Царских и Краљевских Височанстава Престолонашљедника Аустро-Угарске Монархије у нашу средину: барјаци су скинути, тркумалне капије расточене, вијенци од лаворике уклоњени.

То су све спољашњи знаци, који су нестали.

Оно, што много више вриједи од тога, остало је и остаће.

А то је: лијепи успомена на обострано пријатељско сретанье Узвишенијех Особа, са срдчан чачек од стране Свијетлога Двора и Народа нашега, на пријатан утисак који су Узвишени Гости својом дубавношћу оставили на Црногорцима.

Кад додамо к томе, да је та лијепи успомена још више узнесена топлим нађом и тврђим увјерењем, да ће ово пријатељско сретанье служити с обје стране стварним користима у одношају наше Државе према сусједној нам пријатељској Монархији, онда је још један виши разлог ту за потврду, да је основано очекивати, да ће успомена на минулу светковину остати трајно урезана у српца Црногораца.

Што смо најпријед казати, кад смо светковину ову огласили, у томе се нијесмо преварили, јер срдчаност дочека, којим су Аустро-Угарски Престолонашљедници поздрављени у нашој средини како од стране Узвишеног Владатеља Дома тако и од стране Народа, богато накнађује сав спољашњи блијесак, који се у таквим приликама на другим странама развија, а којим се ми не можемо одликовати, јер нам то не допуштају ограничене материјалне околности наше.

Ми смо увјерени, да ће Аустро-Угарским Престолонашљедницима, Њиховим Узвишеним Родитељима и Народима Монархије Њихове много милија бити срдчаност дочека него све друго, јер ова је најбоље мјерило правог пријатељства, отворене душе и искренога срца. Она је много бољи топлотер расположења, којим се гости дочекују, него што могу бити голе параде.

По тој срдчаности дочека могу судити Аустро-Угарски Престолонашљедници, да Црна Гора умије поштовати свакога, који Узвишеном Владателу њеном и њој самој част одаје, и да је то поштовање у толико дубље и пространije, у колико је знаменитија и значајнија страна, која јој част приноси.

Ми ћемо се радовати, ако су Њихова Царска и Краљевска Височанства Аустро-Угарски Престолонашљедници стекла увјерење о правој мјери срдчаности, којом су овдје дочекани.

Радоваћемо се, ако су, овом приликом, познати Народ Црногорски онакав какав је и Црну Гору у пра-

вом облику и истинском духу њеном.

Биће нам мило, ако су са собом попијели увјерење, да је то Народ достојан пажње која му се поклања, да је то Земља која заслужује пријатељство великијех и силнијех и ако је мала, да је то Држава о којој ваља рачун водити, хоће ли се неће ли се.

Радујемо се томе за то, што налазимо, да ће на том дрјеву сазнања нићи плод, који ће, у даљој или блиској будућности, добро доћи Црној Гори, јер Црна Гора, добро познана и како треба схваћена, не може се већ представљати никоме као страшило и рупинир Јевропе на Балканском Полуострву, него као важан један фактор законитог реда и мирнога развитка.

Особиту важност полажемо баш на то, што будући Владатац једне од најстаријих Монархија у Јевропи, Монархије Хабзбурговаца, није жалио труда, да до тога сазнања дође непосредним опитом, који је ваља најбољи, јер искључује свако узмуђујуће посредовање.

Важност на то полажемо и етога, што је нашој Држави, не само по географском положају њеном, него и по свијем осталим приликама суђено, да највише посла има са Аустро-Угарском Монархијом, на за увјешно руковођење тих послата неопходно је нуждан добар споразум, а за ово се опет хоће добро познавање обостраног расположења.

С наше стране, у доброј воли и најбољем расположењу спрема сусједне нам Монархије никад није било оскудице, а не ће, при равним околностима, бити ни по сад.

Ако је срдчан дочека Њиховијех Царских и Краљевских Височанстава допринио, да се то расположење још боље засвједочи, онда — у добри час! Јер ће се и на другој страни, на страни Аустро-Угарске Монархије, оспажити увјерење, да Црна Гора не дволичи, кад каже пред свијетом: да је пријатељ својим пријатељима!

Свечаности при дочеку Аустројских Престолонашљедника.

Дан 9.ти Марта ов. г. остаће дуго у памети Цетињскијех становника и многобројнијех гостију из унутрашњости и из Приморја, јер таког гостодошкога сјаја, толико разноврснијех, величанственијех призора, мало је који од њих дотле гледао!

Почимљући опис свечаности, ред је најприје напоменути да је красно, прозетје пријеме зачинало све. Онај што ведри и облачи, напегнато нас је својом благодати, у облику топлоте и ведрине, — јер у очи тога дана повијаху се небом густе облачине и вјетар је јако дувао, а тај дан оспажу и потраја вријеме најљепше и најпогодније што може бити у ово превртљиво доба године.

Да није вријеме лијепи баз, заудан би труд био Цетињана, труд који уложише да своју варош накрте као какав невесту. Вријеме је могло

покивати све. Перијеста би поклања била и озебла, а бога ми, тада се ни сватовима не би рачуно веола! Ето ркита на првом мјесту измунуто вријеме, — тога тарјанила коме је дато првенство у свему, — али најпрва хаза припада баш цетињским становницима, јер је заслужују. Они су своју варош обукли у најсвечаније рухо и дали јој управ достојанствени поглед, те је достојно мегаа примити у своја недра, варску дјену. Хвата нека је мјесним главарима, варошом управителу г. Бузи Бузотићу, кметима г. г. Шљару Поповићу и Ј. Шљеру, који су настојали и предначинили око тога поела. Што се пак тиче техничке израде пакита и освјетљења, у томе је највећа заслуга секретара војеног министарства г. канетана Мила Мартиновића. Није ово први пут што прилазе имамомо опшјенити фини укус и вјештину при такоме послу поменутог гост. Мартиновића. Нека му је на част!

У кратко ћемо казати како је изгледала варош.

На почетку главне улице био је направљена велика тријумф. капија од свјеж лаворике. Под обломом висејаху два велика преплетена вијенца, а на саставцима лука са стубовима вијаху се, с десне застана царског аустројског дома а с лијеве застана књажевског дома.

Од те тријумфалне капије до велике локане, дуж цијеље велике улице, нанави бијаху високи стубови од лаворике, међусобно састављени висејим луковима, на сред којих цулаху се мзетачка клупка. На врховима стубова лезриху црногорске ратне заставе заједно са црно жутијема.

Така исто два паза стубова, са левим уресича, бјеху наврстани од „Зетскога Дома“, пошталеском уликом до главне, на од бошка куће Војводе Пламенца, те испред реда другијех кућа што се налазе до бинарде. Велика капија Књажевог двора бијаше такођер умјетно окићена; на балкону вијаше се велика на жутоме полу са пријем двоглави орлом, застава Абзбурговаца. Поред ње застава књажевска, на црвеном полу бијели двоглави орао, под чим лав у трку; поље је опточено бијелом траком.

Разумије се, да су сви прозори на варошким кућама окићени бијелим застимама и сагошима.

Већа стабла (особито велика мурва на пјаци) бијаше управ вјештачки и укусно облијена лавориком и заставницама.

Варош, у толиком зеленилу, тако ласкићена, а обасјана предетнијем суншцем, изгледалае чаробно, чисто као какав излазан из приновиједака „хилаза и једна ноћ“.

Замислите чак големи рој наред, што од раног јутра врлаше по улицама; народа обојег пола, стапта и жустр — као што су обично Црногорци — у гласној народној пошњи! Војници бјеху се удеогили по линијама, изнад вароши, и су се играху јуначкијех игара: замена рамена, свакања и трке. Густе гудијаху, орб се играше на све стране. Градска которска музика, пред двором распана је своје веселе звуке. — Све г. свуга узето, није ли нешто изворног живицисно, како се рјешто гдје може видјети?

Тако је изгледала наша пријестоница јутром 9.ог Марта.

Дочека и пријем Високијех Гостију. — У петак 8.ог Марта, Његово Ва-

сочанство Књаз, са својом свитом, попио је на Његуше. У свити Књажевој бијаху и министар госнода Војводе: Војво Петровић и Станко Радонић.

Сјутра дан 9.ог, око 11 ура први пут Његово Височанство, са свом свитом, изиђе на границу, гдје дочека Своје Високе Гости и ш њима се срдачно поздрави. Пред Високијем Путницима ишао је Которски градоначалник са једним приједником и Которски (окоукии) поглавар. Једно одељење Далматинске домобранске војнице пратило је Престолонашљеднике, а с границе вринуше се војводи и представници которскијех власти.

Сердар Сава Јовићевић поднесе Госту и Гошњи знакове гостопријемства глас и со, пошпативши тај обред са неколико сроднијех ријечи.

Одмах за тим, гости несједаше на кола и одвезоше се на Његуше, у Књажевски дворца, гдје се одмореше и ручковаше.

На 1. уру по подне кренуше с Његуша.

Мало прије 3. уре, топови огласише пријестонали, да јој се Високи Гости приичу.

У то, Њезино Височанство Књагини, у кратки дворскијех дама госпођа Ане и Јоке Петровић и акутшта г. сердара Сава Пламенца, провесе се главном уликом кроз редове војске и народа, идући гостима на сусрет, у Бајиче.

Четврт сата након тога, помоли се друмом од Вајина дуга поворка коњика и кола.

Топови загуваше с разнијех крајева, звона са длаје прије лавонине у глас.

Књажевски тјелоздравитељи одјаше с кола на се уврстише дуж друма, нешто подале од тријумф. капије.

За њима, ишћоше из кола г. г. Војводе Петровић и Радонић. Кола се одвојише сабочном уликом, а поменути госнода стадоше на десни крај друма.

На другијех кола изиђоше: Престолонашљедников акутшта мајор граф Ростич и г. пуковани министар резидент Миликовић. И та госнода стадоше поред оне двојине.

Сад дозеташе четир као утаен црна а као жерваца жина вранчића, унрегаута у велика елегантна кола. У тим колима, с десне стране сјеђаше Њезино Царско и Краљевско Височанство Велика Војвођица и Аустројска Престолонашљедница Стефанија. До Ње, Њезино Височанство наша Књагини.

Кола се зауставише пред тријумфалном капијом.

Ту, испред тријумф. капије, с десне стране, бијаху преставници Цетињске општине и олабранији варошани. Према њима гимназијаци са својим наставницима. Према њима ученици и ученице основнијех школа, (ове у бијело одјевене и са ситавицама) нијаше у рукама, са својих наставника и наставницама. Од тријумф. капије до двора, на глагол, бијаше обострано ишлар: с десне уназлађени војници, поља брзгача, а с лијеве народ. На најави, пред гућом Војводе Пламенца, чиниу великогулаје, државни свијетници и духовници. На дворској капији бјаше гомила војводи, сердара и друге госнода, међу којима много музаведанаца.

Г. Илија Драгов Мартиновић поднесе високој гошњи глас и со. За тимем прибоше с обају стране кола, даје дјенојини у бијело одјевене, свата са свитом појола у риз. поје

предложио Престолонаследника. Једна дјевојчина, овдашња ученица, у име пригорске женске дјеле, а друга, кћи г. пук. Миликовића. Затијем кола са Књагиница повоше лагано главном улицом пут Двора, кроз обострани шалир праћене бурним „жичеље!“. Музика засвира аустријску химну. Војска одаде почаст са „пред прси!“ Њезино Царско Височанство Стефанија била је очигледно тронута тим гостопримним изразима, те је лако клањајућа се, отицаламала лијево и десно.

Заједно полазе од тријумф. каније, уставише се кола, из којих изиђоше: Његово Царско и Краљевско Височанство Велики Војвода и Престолонаследник Аустријски Рудолф, у наредном одјелу аустријског маршала са лентом Данилова ордена, и Његово Височанство пап Љубо.

Кад се приближише ка канији, ступи пред висока госта, господи Јован Пилер, општински кмет, носећи на златноме тањару хлеб и со, на поздравни свијем говором:

„Ваша Царска и Краљевска Височанства!

„Ево стародавном славенском обичају ускужујемо се: подијети Вашим Царским и Краљевским Височанствима, при уласку у ову варош, хлеб и со, знамења гостопримне љубави и пазије, с којом Вас општина ова поздравља у средини својој.

„Примајући под тим знамењем ове дворове вожеје, желимо Вашим Царским и Краљевским Височанствима, да благословите примати и увјерене коше, да се општина ова опшито срећна осјећа у овој тренутку, кад јој је дано, да у средини својој срдљиво доврдошником може поздравити Престолонаследнике сусједне нам пријатељске монархије и кликнути им од свег срца:

„Добро им доша, и живјели много лета!

Престолонаследник саслуша пажљиво тај говор, на захвали кмету, рукујућ се с њим.

Књажеви за тијем уђоше кроз канију. Изнова, бурно „живјели!“ срете их. Бригадијер г. Ђуро Д. Петровић приступи, поздравив саблом три пута и поднесе „рапорат“ Престолонаследнику. Пошто се то сврши, Престолонаследник пође одмјереним кораком испред војника, прегледајући свакога праћен Њ. В. Господаром, клицањем народа, једом тонова и звоњавом.

Из петијех кола изиђе Његово Царско и Краљевско височанство Велики Војвода Иван Салватор са Њ. П. Генералом Бароном Јовановићем.

Затијем стиглоше дворске даме Престолонаследнице: оберхотмајстерка грофица Тарухт, грофица Колек и грофица Шлфи, са дворским дамама госпођама Анђом и Јоком Петровић.

Високи достојанственици аустријски из свите Њ. Ц. и К. Височанства, сједовалие затијем, на име: Њ. П. граф Бомел обрехотмајстер, мајор граф Телски, потпуковник ба-

рон Менхенсен дворски шеф. Њ. В. Велики Војвода Ивана, потпуковник Салменки, командант Шинга, гавотан Волхут, лична лијечник Њ. В. Престолонаследника Др. Јан, и т. д.

Сви прођоше кроз обострани шалир, шљедујући узастопице високим особама.

Пред Књажевским двором, Њихова Височанства Књагиница изиђоше из кола. У то и Његово Височанство Престолонаследник бјеше прегледао војску, те сви скупа уђоше у двор.

На уласку дочекали и поздравиле високе госте: Његова Свјетлост Књаз-Нашљедник Пригорски Данило са својом свитом, и Њезина Свјетлост Књагиница Милана.

Послије узајамних поздрава и поклона, високи гости новукоше се у своја одељења у двор, ради одмора.

Четврт сата након тога, Престолонаследници праћени Књазом Књагиницом и свитама повоше у овдашњу светообитељску цркву, гдје је Висопречасни г. Архимандрит Митрофан, уз припомоћ свенитеља, ослушао кратко благодарење.

Из цркве, висока лица изиђоше вистјем редом којим бјеху ушла, на име Књаз водећа под руком Њ. В. Престолонаследнику, а за њима Њ. В. Престолонаследник водио је под руком Њ. З. Кметању. Свеје ступају понадале. Тако прођоше испред двора до главне улице, отоде обринуше доњим крајем исте улице до испред женског института, а одаде вринуше се истим путем ватраг, у двор. У тој мисли Престолонаследници нахуљно мотраку народ — који се у потпуном реду накретао бјеше с обје стране, — интересујући се, високи путници, разним типовима и пошњама, у проласку, свуда поздрављани клицањем г махањем кинија.

Одма иза шетње, вимаше част представити се Њиховим Височанствима: преставник пригорског духовенства управник митрополије, високопречасни господи Архимандрит Митрофан Бан; г. г. министри; г. г. државни савјетници и виши дворски чиновници.

У 7 ура у вече почела је гала-вечера у свијетломе двор, у почетак високом гостима. Престолонаследница сједила је између Њ. В. Књаза и Њ. П. Војводе Божа Петровића. Грета видсокој гошњи сједила је Њ. В. Књагиница међу Престолонаследником с десне и великим војводом Иваном с лијеве стране. Остали чланови Књажевске породице и високи достојанственици бјяху посађени редом по роду и чину како коме допакује. У све је било 34. мјеста. Цијела свита Престолонаследника присуствовала је трпези. Од високијех достојанственика пригорскихвијех, осим онвијех које помену-смо, имали су част сједити за књажевским столом још ови: госпођа Анђе Петровић, госпођа Јоке Петровић, господи Војвода Петар С. Вукотић, г. Војвода Илија Паменић, г. Војвода Станко Радоњић, г. Сердар

Славо Паменић, г. Боже Петровић, г. Гавро Вукотић, г. Нико Матановић и г. Јефтар Рибина.

За вечером Његово Височанство Књаз издржавио је своме високом госту, ријечима срдљивим и значајним према пригоди, а Престолонаследник одговорио је на здравцу вистмачином и у истоме смислу.

Док је вечера трајала, пред двором ударила музика; народ се збио, да не би што-то ријеч зрио проса кроз-ва, пронала на земљу.

У 8½ вечера се свршила, те висока лица уђоше у велику дворану што је на гротелу двора, те балконом гледа на улицу, тако да их је народ могао видјети.

Није могуће вјерно описати оно што је тад настало. На један знак (пуштена се ракета), плануше многобројни огњени по високима, (на Орлову Крсту, изнад Бајина и Доњег Краја); пламени језиви, разне величине и разво расноречеши, мазнуше кроз црну ноћ. Нанита фантастичније и љепше од тога замислити се не може. „Wunderbar!“ — узвикнуза је Престолонаследница, изашавши на балкон. Гдје друг, не би се могло што таково уредити, јер је положај и конструкција брда, што опкољује Цетиње за то веома удесно. Више Доњег Краја, на сред брда бјяху огњем исписана велика почетна слова имен Њ. Височанства Престолонаследника: R. S. са царском крупном повр'них. То је тако правилно и савршено израђено било као да је чоњек иглом по хартији набоцао, на хартију према свијетиметнуо. Еле, „Wunderbar!“ у потпуном смислу ријечи.

Умјетни ватромети којима је управљао чувени пиротехник А. Рабиш на Задра, такођер забављаху публицу, пред „билардом“. Умјетник је побрзо заслужене лаворике, (био је одликован од Њ. В. Књаза) и вратио се задовољан у отаџбину.

Музика је једнако ударила; народ је једнако грмио: „живјели!“.

Тако је то трајало до 10 ура ноћи, а тад се висока лица одмакоше и народ се разиђе.

Сјутра дан у 9 ура на јутра био је излет до Припица, петијског „Белведера“ откуда је лијеп поглед на екадарско језеро, хотеве и кучке планине, на комад Зете, и т. д. Престолонаследници са шјелом својом свитом, Књаз и Књагиница са свитом, Нашљедник Данило на коњу, многобројни пратиоци такођер на коњима, учествовалише томе јутрењем излету. Занета је дивно било погледати ту поворку кочија и жестокијех коњ како летијаху равнијем друмом међу лутијем и голим кршима, пут ријечке нахије! Особито је у очи падао Свијетач Нашљедник Данило, на своме „Зекану“ кога је он савијао и њим владао као какав бинадија „de la haute école“.

У повратку с Припица висока лица посјетилише вишу дјевојачку школу,

зачужбину покојне царице р-ске Марије.

Узлазала из института, отишли су право у свијетли двор, гдје је у 10 ура био послужен „дејетин“.

Тачно у 11½ високи гости кринуше са Цетиња. При поласку обржаваоше су исте почасте као и при доласку. Тоновни заупавање, војска је постројена била у шалир, народ, општина и т. д. —

На Његушима починуше у књажевскоме двор, гдје су служени хладна јела и чај.

До границе отпратео је Високо Госте Своје, Његово Височанство Књаз са министрима и ту се опростио с њима.

Од границе до Котора пратио их је Његова Свјетлост Нашљедник Данило и г. Војвода Боже Петровић.

Тако се свршише свечаности.

Желимо им сретан пут и да удрже добру успомену о оним кршима о народу пригорскоме и о Господару нашем, као што ће они о њима уздржати!

Ради преобилног материјала, који не можемо окрњити, принуђени смо у овоме броју нашега листа изоставити обични „Политички преглед“.

Д О П И С И.

И. НИКИТИЋ, 3. Марта. — Први Март 1885 год. значајан је дан за Никитић.

Ево што имам забележити:

У ове дане пада година од кад је одобрен план г. Слада Никитићера за регулацију нарошња Никитића, баш у ово доба ланског године био је овде Његово Височанство Господар и позвао грађане ово вароши и рече им: Грађани, сво сам одобрио план надат за Никитић, чуо сам да сте волли градати; градите соколови моји, ето вам камен од старих урвина ето вам плацели безплатно, а сунуше у овој години који начини кућу на нови план ослобођавам га од дацја кућарине за 10 година. Пјане и улице наредићу да војска нареди, и надам се у ово доба издје године кад доћем да ћу мле наћи у чини кућама у новој вароши која ће бити добра и угледно лачињена тако ће доживовати будићем чапретну нашо и наше домовине.

Овако су биле од пријазни ријечи и почетак у ове дане 1884 и у исте дане ове 1885 првог Марта световало је грађанство наше срећна дан пресељена у нови Никитић, који је у тако кратком времену попињао из урвина старог Оногоница. Да ови хтио и у најкраћем потезима обилежити напоре труда и срдљивост наших грађана у овој години; то бих и нас и себе утрудио и виши простор листа извршило. О, то није мала ствар и најчистије пошани није лан почетак. Ево све и да је било динара на расположење колико би коме требало, али требало је знања требало вјештака и средстава. Глас о грађевни и без објаве пукао је као тог, мајетори и радници почели од свих страна долазити, од Боке, Корчула, Селене Рибене, Триешћа и од Италије. Код нас је било само неколико пренотонских кола, која једва могу два вола пражна вући а приједни трговци напушташе улице трешћанских кара. Камено главице задимиле

међу Клаудије Варни и удове погубљеног човјека.

— Ха, у здрављу да се издјиха! — рече „престозни“ лаунош полазећи. — Ви ми изгледате добар момак. Кад опет амо доћем да се издјиха с вама; а ако издјиха допане то славно књажевство, платићу вам господски објед. . . .

Помоћи је мало пријед прошло било. Јако-Једи плати, изиђе из кучке, сиђе пут Клишијске улице пређе Амстердамску и дође у Берлинску улицу.

Онда, кад се зближе дотађаји о којима причамо, та улица не бијаше меква је данас.

Осам или десет кућа само, бјяху напизане луж њом, а то гдје-гдје, растладе-ни једна од друге лединама огријеним вр-лашма.

Скитачи и Сасиушници, раскључили би штице гоје би наново напизали да би узлазили да преноће у тим пустим цисти-ма, гдје неђоше прилике да ће их поди-ја наћи.

Дворци који је минист. е Дух Тора напизала била, мазгаше се између два за-грађена простора; с једне и с друге стране двора било је много вринутијех пошала тешких камена, напизане гдје-гдје гра-ђанима.

ЛИСТАК „ГЛАСА ПРИГОРЦА“.

Фијакер бр. 13.

Први дио.

АВЕЉ И БЕРТА.

Х.

Са очитом радозналости, Жан-Жеди саслуша тога човјека, премда од свака онога што је чуо, ништа не потврђиваше, нити побјаше извјештај Филанкатра.

Једна једина изрека Ренеа Музела зачула га је и забунила, а то је: „имам особити разлог, рашта желих да дознам ко је прије мене становао у собама које ја бијам заузео“.

— Шта значи то? — запита се Жан-Жеди. — Тај добричина да није швијуи? Баш не изгледа. . . . Како му драго било, брбљало се доста.

Чика Луија поврати се и сједе. Боца бјеше испразњена.

Жан-Жеди устаде.

— Колико сам вам дужан? — запита он.

— Конату вина, два гроша хлеба,

сира два гроша, у све дванаест дварски-јед гроша.

— А заборавиште спаватицу вина?

— То ја плаћам, — рече Рене.

— А, не, вишито! — викну Жан-Жеди. Ја сам понудио, ја ћу да платим. Истина, нијесам богат, али знам што је поштено; у осталом није ми невоља да штедим. Није далеко час кад ћу добро угодити моју кошу и оставити пренарију. . . .

— Надасте се зар каквом напљесту?

— Зашта Луија, смијући се.

— Вама се то чини чудно, а међути-јем то је извјесно, или готово извјесно. . . . Мала ме ствар раставља од среће. . . . До-ста је да нађем неку жену, или, правиме да речем да по други пут нађем ту жену, на сам богат човјек. . . .

Рене Музел направи уми.

— Жену, рекосте? — понови Музел.

— Да неку жену коју некакојих има двадесет година. Да, друже, истину вам кажем. . . .

— Отрагу двадесет година! — рече Музел, све то веома зачуђен и изнети.

— Ама тако је. Кога јавола нап-зате у томе чудна?

— Чу, чо напјкује рачи положе-момо. . . .

— Зар и ви тражите невољу?

Наконец, у той же особи, омы жидкой

Жав-Жели запалч своју лудницу, на
као да је обични пролазник, стаде шетати
дуж ограда, дотичући у проласту птице,
надајући се да ће се нека угнути под при-
тиском.

— Само да није во у тој този, —

Т-16. при. «Махмудије», тон. 32, кап. Сулејман Мустафа, из Обота, су 5 момка празан.

Траб. тур. «Беландина», тон. 14, кап. Мурто Исмаил, из Удња, су 4 момка, крцат фидоле.

Одједрише:

Траб. при. «Анрајје», тон. 16, кап. Асан Ади Мукај, за Медову, су 4 момка, крцат руја.

Траб. тур. «Беландина», тон. 14, кап. Мурто Исмаил, за Удњ, су 4 момка, крцат фидоле.

Удњ, 10. Марта. — Ове недеље имали смо вјетрове од I, III и IV. четврта јаке, умјерене и лагуне, кад кад ведро, кад кад понешто облачно и понешто кише, за 4 дана мирно а остало узбуњено море.

Доједрише:

Траб. при. «Бахрије», тон. 32, кап. Мустафа Сулејман, из Меласа, крцат за Обот.

Траб. при. «Тре Фратели», тон. 16, кап. А. Сулејман, из Тријешћа, крцат за Обот.

Траб. при. «Фирди С. Николо», тон. 40, кап. Омер Шабани, из Тријешћа, крцат за Обот.

Барка при. «Бел Фире», тон. 4, кап. Б. Бузук, из Бара, крцат кола.

Одједрише:

Траб. при. «Бахрије», тон. 32, кап. Мустафа Сулејман, за Обот, крцат из Меласа.

Траб. при. «Тре Фратели», тон. 16, кап. А. Сулејман, за Обот, крцат из Тријешћа.

Барка при. «Бел Фире», тон. 4, кап. Бет Бузук, за Бар, празан.

Бар, 12. Марта. — Ове недеље за прве три дана имали смо средње вјетрове од I и IV. квадранта са ведрим небом, па на тага средњи југ гдјегод море узбуњено и небо облачно.

Барометар који биваше на почетка на 77—6 слажео се на 75—9.

Стање температуре Реом 14.

6. ов. м. дође из Дубровника од пона де траб. тур. «Мурадје», тон. 23, кап. Јакум Махмуд, су 4 друга, за Драч, празан.

Исти дан дође из Тријешћа и Далмације пароб. аус. уг. «Финуме», тон. 429, кап. Карло Белен. Исти искрца неколико трговале за ову луку и отпугова као обично за Арбанџу и Крф.

Такођер исти дан дође из Риспа котер аус. уг. «Син Ивана», тон. 13, кап. Мато Лонза крцат брашна за Драч.

7. Марта дође из Драча траб. тур. «Дурацино», тон. 16, кап. Абдулах Ибрањ, крцат жита за Млетке.

Јучер пак врати се уредно вешетоменути пароброд «Финуме», из Крфа и Арбанџе кап. К. Белен, који као обично пошто учине своје операције за ову луку продужи своју линију за Далмацију и Тријешће.

Књижевни огласи.

Изашао је 10.ти број

«ЦРНОГОРКЕ»

у којем се налази ово:

- 1) Слике из живота. II. Пјесма Ј. Поповића-Липовца.
- 2) Ускок Јанко. Приповијетка из црногорског живота. Писао С. М.
- 3) О пјесништву нашијех дана писан Јован Павловић.
- 4) Синовац као стрци. Шашива игра у трк чина. Писао Ф. Ј. Ковачевић.
- 5) Биљешке.
- 6) Кореспонденција.

«Црногорке», лист за књижевност и поуку, излази на Цетињу сваког четвртка на цијелој таблу.

Стаје за Црну Гору Аустро-Угарску, Босну и Херцеговину: 1. годину 4 фор. — а. вр. На по године 2 " " " На три мјесеца 1 " " "

За све остале земље: На годину 15 франка у злату На по године 8 " " " На три мјесеца 4 франка у злату.

Претплата из Црне Горе шаље се управо уредништву «Црногорке» на Цетиње.

Претплата из Аустро-Угарске (Босне и Херцеговине) нека се шаље поштанском уштинцом на г. Петра Рамадановића у Котор.

Претплата из Србије нека се шаље књижари Валожања у Биоград.

Из свијех тих крајева не хоће може слати претплату а управо на уредништво

Уредник и издавалац **Божо Новаковић**.

«Црногорке», али ваља само у иста жењом до Цетиња писму.

Нови претплатници могу још добити све бројеве «Црногорке» од почетка нове године.

Цетиње, 16. Марта 1885

Уредништво «Црногорке».

Позив на претплату.

Поштованој публици јављам, да сам превео г науку издати први дио

ГЕТЕОВОГ ФАУСТА

а позивам је учтиво, да се претплати.

Тај је први дио дјело за себе и сматра се као права трагедија под тим насловом.

О вриједности тога најзнаменитијег дјела великог немачког пјесника ваљда неће бити од потребе да се троше многе ријечи; доста то, да сами Нијемци при свакој збирци својих класика Гетеовог «Фауста» на прво мјесто мећу и да је дјело преведено можда већ на све културне језике, и то по више пута.

Неколико одломака из мог превода саопштио сам за поштом две године у «Јавору», «Застави», «Позорницу» и «Прегледу». По тим одломцима, које сам мећу тим још позвао, моћи ће судити сваки и о цијелом преводу.

Не треба ваљда да додајем, да сам преводио с најбољом савјешношћу и да сам уложио сву своју труд око таквог дјела: извађа не само на смисао него и на стоне и на слику. Да је то био посао тежак и мучан вјероваће ми радо сваки.

Превод сам читао неким, који знају немачку и српску књижевност и језак и радо сам присвојно њихове примједбе на овај и овај недостатак.

До публике је стале, ако хоћемо и да имамо ту велику трагедију Гетеову у српском преводу.

Молим дакле све пријатеље српске књиже, да ми при купљењу претплатива буду на руци; радо ћу им дати десету књигу за труд или новац за њу.

Књига ће изијети до 12 штампаних табака и можда и више, а биће израђена тако, као што и приличи таквом дјелу.

Цијена је у претплати 80 и. или 2 динара, доцније ће бити скупа, дуванска цијена. Рок претплати траје до Ђурђевана.

Новци се шаљу поштанском уштинцом штампарији А. Најевића у Н. Саду, гдје ће се књига и штампати. Претплату из Србије прима књижара В. Валожања у Биограду.

У једно молим сва славна уредб. Мајска ноћ или утолије и ница. Прича из малоруског живота. Писао Ј. Љенава.

«НЕВЕН»

ЧИКА ЈОВИН ЛИСТ

доводи у своје четвртој броју за год. 1885. овај садржај: 1. На добром путу, (пјесма са насловном сликом.) од Чика Јова. 2. Чобанче, од Светоз. Н. Тодоровића. 3. Тетреб. (са сликом.) 4. Моја прва два дуката. — Приповијетка. — Превео Вл. В. 5. Тичицама, пјесме од Равка. 6. Зечић и чивек. Басна са 9 слика. 7. Како Мавријанци једу. 8. Наук и мука. 9. Овијана арица. 10. Најевић дар, од Браца Чеди. 11. Дјечје радовање. 12. Вјеран друг. Из књиже «Домаће Животиње» — од Јос. Милаковића. 13. Чудо од неста. 14. Глоса, пјесма од В. В. Рашића. 15. Двије будале. 16. Јуца са великом јабуком, (пјесма са сликом.) 17. Даштања. 18. Ријешње даштања. 19. Чика Јовина бонга. 20. Нове књиге и листови.

Руководио и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX, Porzellanergasse 45 56. — «Невен» чика Јовин лист, излази данут мјесечно на читавом таблу. Цијена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор. на пола године 2 фор. За Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 ден. или 5 ф. у банцима на читаву годину, односно 5 динара или 2 ф. и 50 новч. на пола године.

Штампарија А. Најевића у Н. Саду.

ШТА ДА СЕ РАДИ?

Роман

П. Г. Чернишевског.

(Превод с руског.)

Са сликом и биографијом писца.

Дао сам у штампу и за двије недеље биће готова прва свеска овог гласовитог романа.

Цео роман изићи ће у три свеске, које ће изаћи у брзо једна за другом. Прве свеске стаје 1 динар 50 пара или 75 новч. а. вр.

Скупљачи претплатника добијају шесту књигу.

Све поруџбине треба усјавити на издаваоца

Смелерев, 26. Фебруара 1885.

Насиу Т. Наумовића књижара.

О Г Л А С

Поштованој читалачкој публици препоручујемо на поштом избор, вану богато снабдевену српску књижару од свијех богатих издава највећих српских књижара: г. г. браће Поповића у Новом Саду, г. г. браће Јовановића у Панчеву и г. В. Валожања у Биограду. Препоручујемо све комаде пјесаније г. Змаја Ј. Јовановића и богату «народну библиотеку» г. г. браће Јовановића у 99 свезака.

Добили смо неколико тражбина «Освете Косовске». Овијем јављамо да је нема више, за више количине, осам поједине комаде слажемо уз присојани новац.

Никшић, 1. Марта 1885.

(1—3) Браћа Шобанови.

Број 404.

О Г Л А С

Године 1872, у вријеме светковине, о Тројичицу дне, нађена је између горњег и доњег манастира, под Острогом, сума од 96 талијера. Ко је изгубио речену суму нека се пријави с нужним доказима у канцеларији Великог Суда, најдаље кроз три мјесеца.

ИЗ КАНЦЕЛАРИЈЕ В. СУДА.

ОБЈАВА

Број 36.

Министарство Финанције даваће се на лицитацију на идући Ђурђев-дан, то јест 23. Априла 1885.

Контрат ће се дати ономе, који се за најнижу цијену обвезе набављати се из цинземства и предавати је у државне магацине на Плавницу, Ријеку и Вир. — Контрат ће се учинети за четир године.

Влада тражиће од подузимача 600 наполеона кауције, било у новцу, картелама или у сигурном јемству.

Они, који би жељели лицитирати морају се на горе означени рок пријавити у канцеларији министарства Финанције, гдје ће се држати лицитација.

Цетиње, 22. Јануара 1885.

Канцеларија

Министарства Финанције.

ПОШТАРСКИ

ЗНИМЉИВ РАСПОРЕД

поласка и доласка пошта.

ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетиња за Котор у недељу: предавање до 10 и по ура у јутро; у уторник: предавање до 10 и по ура у јутро; у четвртак: предавање до 10 и по ура у јутро.

Долazi из Котора, у уторник: раздавање у 1 уру по по дне; у сриједу: раздавање у 12 уру по дне; у четвртак: раздавање у 7 уру по по дне; у петак: раздавање у 6 уру по по дне, ако пароброд стигне на вријеме у Котор.

ДЕЛНИЖАНЦА полази са Цетиња за Котор у четвртак, у 6 уру у утро, предавање у сриједу до 6 уру по по дне.

Долazi из Котора у четвртак у 8 уру по дне, раздавање у петак у 8 уру пред подне. ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетиња за Ријеку, Бар, Давидовград, Никшић, Подгорицу и Удњу у поштом, сриједу и суботу, предавање до 11 и по ура у јутро.

Долazi с Ријеке, из Бара, с Давидовграда, из Никшића, из Подгорице и из Удња у уторник, четвртак и суботу, раздавање у 10 уру у јутро, ако пошта стигне на вријеме.

ДЕЛНИЖАНЦА полази за Ријеку, Бар, Давидовград, Никшић, Подгорицу и Удњу у суботу, предавање у петак до 4 уру по по дне.

Долazi у уторник, раздавање у 10 уру пред по дне.

Канцеларија је сваки дан отворена од 8 уру до 12 у јутро и од 4 до 6 по по дне

Цетиње, 1. Јуна 1884.

Управитељство

Књ. црногорске поште.

О Г Л А С И

5000

ОСТАТАКА ОД ЧОХЕ

(3—4 м.) у свијема бојама за потпуно мушко одијело шаље под разласом, 1 остатак за ф. 5.

L. Storch in Brinn

Што се не донадне, прима се натраг без замјерке.

Моштре шаљу се на припослазо 10 новч. у поштанским биљезима.

(33—52)

ЛИЈЕЧЕЊЕ РАДИКАЛНО

и БРЗО

свијех

БОЈЕСТИ нервозних,

ЕПИЛЕПТИЧНИХ И ТАЈНИХ

по мојој сопственој методи.

Награда се не тржи напријед него кад болесник оздрави.

Др. проф. А. МАЛАСПИНА

члан многих учених друштва

106, Faubourg, St. Antoine 106, Paris

ЛЕКОВИ СЕ ДАЈУ ПРИМО ЛИСМА.

(33—52)

GRANDS MAGASINS DU

Printemps

NOUVEAUTÉS

Soleries, Lainages, Draperie, Indiennes, Modes, Robes, Confections, Vêtements pour fillettes et garçonnets, Jupons, P. ignois, Troussesaux, Layettes, Lingerie, Corsets, Dentelles, Toiles, Mouchoirs, Blanc de coton, Rideaux, Etouffes pour Ameublements, Tapisserie, Literie, Chemises, Bonneterie, Vêtements pour Hommes, Chaussures, Parapluies, Ganterie, Châles, Crevates, Fleurs, Plumes, Passementerie, Rubans, Mercerie, Articles de Paris, Argenterie, Maroquinerie, Parfumerie, etc.

Envoi Gratis

et Franco du MAGNIFIQUE ALBUM ILLUSTRÉ contenant 500 gravures (modèles inédits) et des échantillons de tous les tissus, contre demande affranchie adressée à

MM. JULES JALUZOT & Co
PARIS

Expéditions dans tous les pays du monde.

Државна штампарија.